

Bonte avond met Boulez, Hema-kraam en natuurgeesten

Fluitsonatine met worst

MUZIEK

THUNDERCLAPS festival in het Korzo theater, Den Haag.

In het Haagse Korzo theater is het afgelopen weekeinde een opzienbarende ontdekking gedaan. De moderne muzikliefhebber, die 's ochtends bijkomt van een *house-party* in Paradiso, 's middags reserveert voor Messiaen in het Concertgebouw, en zich 's avonds naar een jazzpianist in het BIM-huis rept, blijkt bij alle eigentijdse ongrijpbaarheid één duidelijke karaktertrek te bezitten: een grote voorkeur voor de halve warme worst.

Dat viel te constateren op THUNDERCLAPS, een 'totaal muziekspektakel' dat op vijf maandelijkse vrijdagen wil aantonen dat uiteenlopende muzieksoorten niet langer aparte series nodig hebben, maar zonder probleem in één enkel programma kunnen worden ondergebracht. THUNDERCLAPS is niet het enige programma dat uitgaat van die filosofie, maar dat de 'nieuwe muziek' ook zonder pluche en plechtstatigheid kan werd niet eerder zo overtuigend vastgesteld.

Glimlichtjes van een roterende disco-bal, als Barbie-pop verklede serveersters, discjockeys en filmprojecties schiepen een ambiance waarin concert, theater, disco en expositie aangenaam in elkaar opgingen.

De verbindende schakel bleek een in de hoek geïnstalleerde oud-Hollandse marktkraam ('halve warme worst f 1,-'); een postmodern decorstuk dat dank zij de onvoorziene klandizie zo realistisch begon te walmen, dat Pierre Boulez' *Fluitsonatine* opmerkelijke associaties aanging met de geur van heet varkensvet.

De onvervalste bonte-avondformule, ingeluid en afgesloten met op band gezette 'donderslagen', werd in vlot tempo afgewikkeld. Quartetto Nieuw Amsterdam presenteerde compositie-opdrachten van Andriessen-leerling David Dramm, pianist Cor Fuhler en de Britse fagottiste Lindsay Cooper, die allen als solist in hun eigen stuk optraden.

Cor Fuhler verraste met een aan Morton Feldman herinnerende studie in bijna-stilstand, gedragen door de lange, vibratoloze lijnen van zangeres Elise Lorraine en klarinettist Michel Duyvis. De glazen, winterse klanken van Fuhlers piano kregen vervolgens antwoord van ragfijne cither-improvisaties van het Ulgher-ensemble uit Chakassië, een gebied in zuid-Siberië.

Een frêle Ulgher-zanger, in folkloristische wambuis en knielaarzen, overrompelde door elektrisch zommende boventonen af te wisselen met een spectaculair lage borststem, alsof een barse natuurgeest bezit van hem nam.

Zo'n voorbeeld van zogenaamd primitieve zangtechniek relateert de waarde van het permanente 'klankonderzoek' en de hang naar 'nieuwe geluiden' van de muzikale avantgarde. In Den Haag bleek zuid-Siberië niet eens zo ver verwijderd van *downtown* New York, vertegenwoordigd door het kwartet No Safety van Zeena Parkins. No Safety speelt neurotische stadsmuziek, aangevuurd door de blaffende en snauwende elektrische harp van de leidster, die nauwelijks vreemder klonk dan de *Tsjatchan*-cither uit de Russische steppe.

In haastige songs, vol alle kanten op beukende ritmen, leek No Safety vooral aan te willen tonen dat New York ècht een gekkenhuis is. 'Het volgende stuk beschrijft hoe je je voelt als je in de subway stapt en iemand stompt je recht in je gezicht', zei gitarist Chris Cochran - en *wham* daar ging weer een liedje van 1 minuut 30. Voor wie er tegen kan: opbeurend kabaal naar recept van The Knitting Factory.

Dj Edgar San Bernardino (in dagelijks leven de Haagse componist Luc Houtkamp, een van de programmeurs van THUNDERCLAP) kalmeerde de gemoederen via een Westcoast-mix met een hoog Zappa-gehalte: nòg zo'n grenzenslechtende dondergod.

Erik van den Berg